aeda; ühhe sõnnaga: temma teggi keik, mis teine kahhe käega innimenne wois tehha.

Se innimenne olli enne, kui ta Prantsussema pea-linnas ennast rahha eest näitas, ommas küllas kulla koolmeister olnud.

Kül suur on Jummala immelik wäggi,
Mis Temma jo algmisest ma-ilma peäl teggi
Kell' terwed liikmed, se tännago Tedda,
Ta wähhendab terwete ja haigete hädda;
Ei Temma suur heldus siin ial ei wässi,
Ei lühhikeseks sa ka ial Ta kässi,
Kui innimenne pallub ja lodab Ta peäle,
Sell' sadab Ta abbi ja kuleb ta heäle,
Kui süddamest usjud ja hüad Ta pole,
Siis aitab Ta sind ja kaunab ka hole:
Se sõnna on tõssi, et Jummal on helde,
Ta armastab sedda, mis õige ja selge;
Kui warras ja pettis ka halledast pallub,
Ei kule siis Jummal, kes häddas ka wallub,
Kas hüa ja karjo ehk te muud kärra,
Siis lükkab sind Jummal jo ennesest ärra!

## Innimenne käib wee peäl.

Üks Italiama preester, nimmega Paul Makkia, leidis aastal 1760 ommast kihhelkonnast ühhe meest, kes wee peäl wois käia, külliti langeda ja istuda, kui kuiwa Ma peäl. Kui ta ennast kõrgelt kaldast süggawa wee sisse wiskas, siis ei läinud temma ial põhja, waid tulli kui puutük, rinnast sadik püsti wee peäle. Mitto korda ollid tauhrid, kes laewa süggawas wees, alt käiwad parrondamas ehk asjo merre põhjast ülles otsimas, tedda omma liggi alla wõtnud; agga ni pea, kui nemmad tedda lahti lasknud, olli mees, kui korgi-pu, wee peäle tulnud. Saggedaste on ta ennast pitkale wee peäle mahha pannud ja maggama uinunud.

Lodud asjade järrele katsujad ollid tedda mõõtnud ja leidnud, et temma surus wee tük 30 naela raskem olnud, kui mees.

Kül sünnib immet ilma peäl,
Mis meie polle näinud,
Waid agga kuulnud mõnda teäl,
Mis Loja arm on teinud:
Ei olle kegi Temma nõuks,
Waid sünnib keik Ta sureks auuks,
Ni Ma peäl, kui taewas!

## Issa kidab omma tarka poega.

Issa: Armas Õppetaja! wadake üks kord minno poja peäle, kas se ei olle terraw poisike?



Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1870, lk. 26